



Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

НИЕ И ОДИСЕЕВИЯТ КОРАБ

НА БЪЛГАРСКОТО СПАСЕНИЕ



Минчо МИНЧЕВ

колко важен е този ден, в който големите работнишки ръце се протягат през времето, за да укрепят значението и смисъла на поизлиялата и позабравена думичка солидарност. Обобщавам, разбира се.

Един много значим и достоен човек от „онова време“ ми дори ми издекламира почти цялото стихотворение на Смирненски, в което поетът призовава „да спрат фабричните комини и всеки черен труд да спре“. Постепенно обаче атмосферата чувството ми от моето телефонно общуване с хората някак си се промени. Появиха се тонове и полутонове, които сменяха надеждата и упованието в делото на „Зора“, макар те да говореха за примера, който те са били за тях през годините. Позовавах се на нашата ясна платформа, говориха за значението на анализите, които са чели по страниците ни, подкрепяха посоката и пътищата на социалната кауза и патриотизма, които сме прогласявали и за които сме настоявали, както и необходимостта от тяхното взаимопроникване и взаимно допълване в решаването на най-важната национална задача – спасяването на българския народ чрез единствената възможност за това – възвръщане и съхраняване на неговата суверенна държавност, и утвърждаваха правотата на идеята ни за необходимост от Единен народен фронт...

На стр. 2

Отмина 1 май. Отмина и празникът на левия печат. Още от обед обаче телефонът ми не спря да звъни. Поздравявах ме с празника на труда читатели, приятели, съмишленици, чиито координати покриваха напълно представата ми за осветената територия на духа. Беше вълнуващо и трогателно. Всеки, който се беше облъскал в борбата за хляб, всеки, който беше съзидавал или беше омерзен от разрухата, ме уверяваше



Студентските протести в подкрепа на Палестина и прекратяването на геноцида в Газа обхванаха над 40 университета в САЩ и Великобритания. Това съобщи през миналата седмица в „Гардиан“. След разправата на полицията в Ню Йорк с нестихващи демонстрации в Колумбийския университет и арестуването на повече от 100 активисти там и 20 в Охайо исканията на протестиращите придобиха и социално-правен аспект: към тяхната позиция за излизането на университетските фондове от акционерния капитал на военнопromишления комплекс, доставящи смъртоносни оръжия на Израел, се прибавиха и исканията за свобода на словото и правото на свободно изразяване на мнение и позиции.

В тази история може да прочетете имената на държавни мъже, познати на целия свят: Шарл де Гол, Леонид Брежнев, Никита Хрущов. И тримата са дишали барута и са газили калта из пътищата на Втората световна война. И тримата са били начело на две държави, които през 60-те години бяха контрапункт на една политика, която целеше да подчини окончателно Европа, за съжаление успя да пречупи и тях.

И тримата по време на своето могъщество са се срещали с героя на нашия разказ – обикновен съветски човек, който

9 МАЙ И ИЗМЕРЕНИЯТА НА ПОДВИГА



по сложните пътища на съдбата преминава не само през нейния ад, но ще бъде постигнат и от заслуженото сияние на славата. Авторът Рамиз Фаталиев нарича тази история невероятна, но нали затова в прекрасния и гневен свят на живота съществуват понятия като дълг, чест, доблест, без-

користност и всеотдайност! И трябва да се вярва в тях. Истинските герои, които са носители на тези качества, най-често се отнасят спокойно към признанието, което заслужават, и което много често закъснява или въобще не идва.

Впрочем, да не говорим да този велик ден - 9 май, с понятия като дивизии, генерали, пробиви и победи, макар те да са обект на нашата неугасващия памет за подвига. Вярваме, че този празник е изразен в най-голяма пълнота от образа на Ахмедия Джабраилов, за когото е и нашият разказ.

„Зора“



НЕВЕРОЯТНАТА ИСТОРИЯ НА АХМЕДИЯ ДЖАБРАИЛОВ

На стр. 6 - 7

НИМЕ И ОДИСЕЕВИЯТ КОРАБ НА БЪЛГАРСКОТО СПАСЕНИЕ

От стр. 1

Отварях, благодарях, но някак си чувствах как постепенно едно петънце от тъга се разрастваше неурядливо в душата ми, додето я обсеби напълно. Редактирах и подготвих за печат материалите за настоящия брой, който предстоеше да изпратим в печатницата.

Писех уводната бележка към поместената в него реч на Алис Вайдел – лидер на третата по сила в Буденстага политическа партия „Алтернатива за Германия“. Бях запомнил и цитирах едно нейно признание, че заедно със своя съпредседател Тино Хрупаля те самите се определят за „полезни идиоти“; сиреч, граждани, които са склонни да работят безкористно и по убеждение за националния интерес. Отначало се позасмях, но мигом си започнах въпроса на един Гоголев герой: „Защо се смеете? На себе си се смеете!“

Припомних си, че само след седмица, със следващия брой, „Нова Зора“ изпълва бездната, в която потънаха цели 35 години от живота ми. Първият брой на вестника излезе от печатницата на 14 май през далечната 1990 г., а предстоеше, след една седмица, да бъде отпечатан и юбилейния брой на 15 май 2024 г.

Замислих се какво можем да кажа в него на читателите на вестника, как да им обясня неосъществяването на идеята, заради която от всички български думи, изразяващи великото противостояние на светлината срещу мрака, преди 35 години, бях избрал слогото „Зора“. Точно тогава телефонът иззвъня отново и чух приглушения глас на инж. Николай Атанасов, председателя на организацията ни в Стара Загора. „Шефе - казва, - честит празник! Забелязали са, че отсъствате от мероприятията на другарката Корнелия Нинова, но вече 10-ина души ме попитаха дали нас има предвид тя, когато разказва как говорела с малка лява партия, която се бори за субсидия и поради това не участва в нейното ляво патриотично събиране. Но ти не се ядосвай!“

Отговорих му, че не съм чел още новинарските съобщения, но че не се отнася за нас, защото последния път, когато съм виждал г-жа Нинова, е било на 27 ноември м. г., а когато съм



говорил по телефона с нея, беше 16 януари...

Искахме ми се този мой текст да не се налага да го пиша на коляно. Обяснението, което дължа на членовете на ПП „Нова Зора“ и на читателите на вестника за нашето неучастие в „мероприятието на другарката Корнелия Нинова“, както се изрази инж. Николай Атанасов, все едно трябваше да бъде оповестено, И бързам да кажа, че то не е от някаква наша корист, в която, опазил ни Бог, можем да бъдем подозирани. Не сме ние тази малка лява партия, която се бори за субсидия и поради това не участва в огласеното събиране на леви и патриотични партии и организации. Категорично не сме.

Ние се борим за нещо осъз-



нато, което десетките обаждания днес всъщност потвърдиха:

• Борим се срещу геноцидно-изтребителния модел, който силните мира сега наложиха на България чрез т. нар. Вашингтонски консенсус, а домораслите наши перестрочни социалисти и демократи осъществи-

докато всъщност се мери на право в сърцето на обществото, на живота и Човека като създание, сътворено от Бог по „свой образ и подобие“.

• Невъзможно е и никога не е било възможно за нас в „Нова Зора“ да изгърпим нехайството и безразличието или заблудите на всички, в жилите на

които тече българска кръв и които наивно вярват или се примиряват с разгрома днес на българската енергетика, с изкупуването на българската земя от чужденци, с опустошаването на ценностите и традициите на българина, които са го съхранили през вековете, че те са цената, която неминуемо трябва да заплатим, за да прекратим „гранцимата на Шенген“, отвъд който ни чака блаженството на свободата и щастието.

Не, тези илюзии не са за нас. Ние умеем да гледаме право в очите, илюзионистските имитации на превръщания на патриотизма и няма магия, която може да замъгли погледа ни и от хора с гореща кръв да ни превърне в кукли на конци, които вместо сър-

Чували сме ехото от онази среща на 27 ноември, за която споменах, и на която изложих тогава големите според мен въпроси и отговорността ни за бъдещето на народа и държавата. Блаженият дух на Аркадия обаче, който владееше в залата на хотел „Анел“, успя, доколкото разбрах, да роди идеята някаква т. нар. „мрежа на сътрудничество“ без юридическо обособяване, без програма и обръщение към единствения и главен според нас в „Нова Зора“ съюзник – народа на България, както и Истината и Правдата, също изписани с главни букви. Както чух и доколкото разбрах, след моето изказване и излизане от залата Волен Сидеров нахалничаво попитал: „Мрежа, значи, мрежа... А ние ще трябва да даваме ток?“

Ще си позволя задочно да допълня мисълта му: „И някои ще светят“. Нека. И това не е малко.

Дано само и този път да не се окаже, че Одисеевият кораб на българското спасение се е ориентирал по фара на брега от Земята на Цирцея.

На добър път!

преди 19 години. Тогава хората повярваха в „Национално обединение Атака“ не заради 15-минутното предаване по КАТ на Волен Сидеров, а заради могъщата идея за обединение на българските патриоти, които вестниците „Зора“ и „Нова Зора“ бяха прокламирали в продължение на 15 години. И тогава, и днес обаче, тази идея е единствено спасителната за България и народа ни. И тя не може да бъде парцелирана, особено пък със скалпела на меркантилността и партийния интерес.

Да, на 1 май в страдата на историческото Народно събрание, образно казано, ние блестяхме със своето отсъствие в редиците на присъствието. Има много причини за това. И най-съществената от които е, че това събиране не беше предшествано от истинска, задълбочена подготовка за осъществяването на тази необходима идея за единение. Честният разговор за свято дело за спасение на Отечество то ни така и не се състоя. Може и да се е състоял някъде и без нас, но ние още не сме чули, нито прочели някой да е осведомен за способите и съзнателните принципи, които ще осъществяват това единение. А нееднородните скали, както е известно, са нетрайни.

Чували сме ехото от онази среща на 27 ноември, за която споменах, и на която изложих тогава големите според мен въпроси и отговорността ни за бъдещето на народа и държавата. Блаженият дух на Аркадия обаче, който владееше в залата на хотел „Анел“, успя, доколкото разбрах, да роди идеята някаква т. нар. „мрежа на сътрудничество“ без юридическо обособяване, без програма и обръщение към единствения и главен според нас в „Нова Зора“ съюзник – народа на България, както и Истината и Правдата, също изписани с главни букви. Както чух и доколкото разбрах, след моето изказване и излизане от залата Волен Сидеров нахалничаво попитал: „Мрежа, значи, мрежа... А ние ще трябва да даваме ток?“

Ще си позволя задочно да допълня мисълта му: „И някои ще светят“. Нека. И това не е малко.

Дано само и този път да не се окаже, че Одисеевият кораб на българското спасение се е ориентирал по фара на брега от Земята на Цирцея.

На добър път!

ТЪЖНАТА КАРТИНА КРАЙ НАС И В СВЕТА

Някои хора очакват с голяма надежда резултата от изборите в САЩ. Не, няма да има промяна и разведряване



Станислав БАЧЕВ*

реално. И то вероятно е с пълно ясно съзнание, но с една основна цел – създаване на очаквания в част от обществото, което ще бъде подведено.

Също със съжаление виждам и свръхоптимизма към външни фактори, които ще



Не, няма да има промяна и разведряване след изборите в САЩ.

бъдат повратна точка в международните отношения и ще разхлабят примката около България.

Един от тези външни фактори, към които виждам дори прехласване, но и дори наивност, която би трябвало да е надживяна като слабост от хора с опит, са предстоящите избори за президент в САЩ. Твърде много хора създават антипаралел между Байдън и Тръмп. Виждат във възможното ново преизбиране на Тръмп успокояване на процесите в света, преразпределяне на сферите и т. н. Голяма грешка.

Политиката на САЩ е надпрезрителна, надпартийна, тя не се ръководи от логиката на разума, а от логиката на парите и паричните потоци. Ако САЩ признават загубата в тази необявена световна война преди настъпването на голям сблъсък, означава свиване на техните вече завоювани пазари за износ на продукцията от техния военнопромишлен комплекс. Означава загуба на пари, а оттам като следствие – влошаване на вътрешната ситуация в страната.

НЯМА ДА ИМА
РАЗВЕДРЯВАНЕ.

* Станислав БАЧЕВ е роден през 1991 г. в гр. Шумен. Историк от Шуменския университет, „Епископ Константин Преславски“ и доктор по политология във Варненския свободен университет „Черноморски Храбър“. Специалист по международни отношения и енергетика.

БЪЛГАРИЯ.

Въпросът с мигрантите не е просто проблем. И той няма как да бъде решен от хора, които плашат обществото, като си придават свръхважност. В най-лошия случай ще си предизвикаме изкуствено още едно ниво на разделение. Този проблем е създаден от некадърните управници на държавата и единствено тя би имала лостовете да го разреши. Но тук е моето съмнение, отчасти информирано съмнение.

Държавата вече няма практически лостове да върне тези хора никъде, освен чрез разбирателство с Турция.

ГЛЕДАЙТЕ КЪМ ТУРЦИЯ.

Забележете активността през последните месеци. Посещения на средно и най-високо държавно ниво. Но и тези срещи, които предстоят през тази година. Ключът се крие в Анкара, във външния министър Хахан Офан. Нашите управляващи некадърници просто не разбраха как сами стотвиха себе си.

Всички, които в момента опитват да пробият в политическото пространство чрез непрестанно говорене по темата, вече олекнаха значително.

КАТО ОБОБЩЕНИЕ.

Световната война тепърва ще се заплита, блоковете вече са твърде отчетливо оформени, но тя не е като предходните две. Преплитането по множество нива е твърде голямо. Дори резултатът от нея няма да бъде разпитане, а просто промяна на субектите, които контролират плетката.

Американската голяма политика е надпрезрителна и надпартийна, а в момента те са в своя преломен момент като общество, което страда от липса на истински лидери, което се бори със себе по всяко едно значимо ниво – пол, раса, себеприемане, новата действителност в света. Всеки, който предвещава гражданска война просто защото се случват протести тук и там или са съборени този или онзи паметник, е наивник и гледа повърхността. В момента иранският въпрос и фронт са неразделни от украинския при формирането на новата архитектура на сигурност в света. Ще го напиша още по-ясно – те са неделими.

Установяването на нов световен ред ще се случи единствено при паралелното отворените фронтове срещу САЩ. Световният сблъсък не е на едно ниво. Той е многопластов и освен традиционния конфликт за ресурси, тяхното преразпределяне и пътищата, по които се пренасят, той е и духовно-цивилизационен.

Тръмп може да създаде илюзия за решаване му, но не и реалност. Осмекотаване и забавяне – да, но не и решаване. Особено от елит, който не познава

А СЕГА ОБРАТНО КЪМ

Кр. Ст.: - Г-н Вацев, започваме с последните събития. Как ще коментирате случващото се между Иран и Израел, тъй като СиЕнЕн и БиБиСи съобщават, че имало израелски удар, докато Иран отрича това?

В. В.: - Удари имаше, но те бяха точно такива, каквито трябва да се очакват. Военната комисия на израелското правителство реши, че непременно трябва да има удар и го направиха. Но този удар бе насочен към летището, което значи, че няма ескалация, а само демонстрация. И сега е любопитно да се види ще отговори ли Иран или не. Аз предполагам, че няма да отговори, тъй като веднага след прихода си удар заявиха: „За нас въпросът е приключен“.

Кр. Ст.: - Но предупреди, че ако Израел се опита още веднъж да нападне по някакъв начин, отговорът им „ще е тежък“.

В. В.: - „Много сериозен“. Ето Израел намери начин хем да запази лице - летището, хем в Иран да разберат ясно посланието. Това е послание към иранското ръководство - „Ние гърmime, защото не можем да не гърmime. Но не искаме да ескалираме...“

Това създава нова проблемна ситуация, защото Нетаняху е в безопасност, докато войната тече. Спре ли войната, затихне ли, появява се ужасната опасност да започне следствие на тема „Кой изключи защитната стена на границата на сектора Газа?“

Зачото в Израел има голяма, умна и силна левица. Но единствената безопасна позиция на израелската дясна власт днес е войната. Иран не иска война. Те живеят добре на ръба, но без да го прекриват. Америка също не иска до воюва поради много сериозна причина - една война в Близкия Изток ще срути шансовете на Байдън да спечели изборите.

Единственият, който иска война там, е дясното правителство на Израел, тъй като те вярват, че ако успеят да вкарат Америка във войната на своя страна, ще победят и ще превърнат ситуацията в нова ситуация.

Най-важното е какво става в САЩ. За съжаление ние не сме много информирани за развитието на събитията там. Известно е, че в Америка живеят може би два пъти повече евреи, отколкото в Израел. И те, както си му е редът, са разделени на „леви“ и „десни“. Десните са обикновено по-богати и те са необходими за Демократическата партия, за да финансира изборите.

Без финансиране в САЩ нищо не може да се направи. Другите са много повече и имат няколко организации, например „Джу-

диш стрийт“. А най-интересното за тях, което не се знае в България, макар да е ключов фактор, е, че повечето от левите американски евреи са активистите, те са „работните пчелички“ на Демократическата партия.

Без десни богаташи евреите не могат, защото някой трябва да финансира. Но без леви работни евреи (това е местният актив, бачкаторите по време на избори), партията не може да спечели изборите. Така че въпросът е в какво съотношение са левите и десните в САЩ. И накрая трябва да се каже нещо много важно. Америка е пълна с евреи, които не са ционисти. За нас това е ново явление. Ние знаем, че ако някой е евреин, първо трябва да го заподозрем, че е ционист. Повечето от американските евреи са с лява култура - от рода на Уди Алън, Ноа Джонсън пр. Те са патриоти не на Израел, а на САЩ, на своята родина. Те не са ционисти. За тях еврейството не е в генетиката на човека, а във вярата му. И не бива да се търси генетичната карта на човека, както се опитват сега да го правят. Това са евреи, които не си представят как Израел ще съществува, ако няма друга палестинска държава. Това са левите американски евреи, съгласни със Съвета за сигурност на САЩ, че трябва да има две държави - палестинска и еврейска.

На власт днес в Тел Авив обаче са крайно десни - не просто десни, а крайно десни, радикално десни ционисти, за които идеята за две държави - палестинска и еврейска, е неприемлива. Това са хора, които са напълно способни да съборят джамията („Ал Акаса“), да почне строежът на третия храм. Единственото решение на въпроса е може би САЩ да свалят Нетаняху. Байдън може да издаде заповед до ЦРУ и да свалят властта в Тела Авив за един следобед. Но те няма да го направят.

Кр. Ст.: - По какъв начин САЩ ще повлияят на конфликта в Близкия Изток, ако Тръмп дойде на власт, тъй като Тръмп и Нетаняху имат близки връзки? Може би по някакъв начин да се окаже въздействие, без да се налага да бъде сваляян Нетаняху от поста му?

В. В.: - Нетаняху ще бъде свален до края на лятото, тъй като Байдън е гневен. Той няколку пъти го руга публично по начин, по който българските политици не могат да си го позволят. Той го нарича „загник“. Но има вариант да сменят с натиск политиката на правителството на Нетаняху, което аз обаче не мога да си го представя, тъй като в правителството има такива, хора на чийто фон той е направо ляв. Най-веро-

СВЕТЪТ СИ ВЪРВИ.

В Америка някой може да си позволи да не слуша дълбоката държава, но в нашия политически зимник мируше на стари картофи



Доц. Валентин Вацев прег Кристиана Стефанова – „Евроком“

ятното е да бъде свален или да бъде принуден да отстъпи. Байдън може да започне на своя външен министър Блинкен да се обади по телефона и да предложи да освободи кабинета до 6 ч. вечерта. Но Америка не може да си го позволи това, тъй като моментално ще спре финансиранията подкрепа от богатото еврейство в САЩ. И в момента всъщност целият проблем се свежда до съотношението между леви американски евреи, които, общо взето, не са ционисти, и десни американски евреи, които поддържат курса на Байдън. И оттам до голяма степен на Нетаняху.

Какво може да стане? Може някой да се раздели с поста си, тъй като за самия Израел политиката на Нетаняху стана много голям проблем. Впрочем в България е същото. България има крайно дясна власт. Ние не я забелязваме, но тя е крайно дясна. А левите, разбира се, спят. Аз не казвам, че ситуацията е израелска, защото ние не воюваме. Но има и такава аналогия.

В края на краищата Америка може да принуди Нетаняху да се откаже от военния си курс и да спре да извива ръцете на американския истаблишмънт, да спре да ги принуждава да воюват, при положение че те не желаят. САЩ не виждат никаква причина да воюват в Близкия Изток. Напротив, Байдън и екипът му не са се спрели с усилията си - военни, дипломатически, чисто човешки, там да няма война. Защото за американската стратегическа политика това би било катастрофа. Америка не бива да воюва и не иска да воюва. По същия начин и Иран не иска да воюва.

Кр. Ст.: - Но действително на Нетаняху могат ли да доведат до разрастване на конфликта?

В. В.: - На теория това е възможно. По-вероятно е да тръгне едно постепенно охлаждане на напрежението. Но също така е достатъчно вероятно той да намери нов начин да ескалира конфликта. Сериоз-

но удари срещу Иран гарантират голяма война, в която всички ще се включат - щат не щат! Даже Йордания, която е чисто проамериканска. Така че има една не стопроцентова, но достатъчно голяма вероятност Нетаняху да успее да вкара Америка във война. Което ще бъде осуетяване на всички опити на демократите да спечелят изборите. Просто влезе ли Америка във война в Близкия Изток, Байдън губи. Но Нетаняху се ползва с подкрепата на едно еврейско малцинство в САЩ. Това е старата мечта на крайно десните израелски граждани - да се събори джамията „Ал Акаса“ и да се построи третият храм.

Кр. Ст.: - А къде е мястото на Русия, Китай при по-глобален конфликт?

В. В.: - Русия печели на този етап, тъй като този ивица конфликт отклонява вниманието на световната политическа общност от украинския. Китай е на принципа: „Ребата, гавайте жить дружно“. Ние няма да участваме в никаква война, ние молим всички да сменят тона. Това е характерната мирна ориентация на китайското ръководство. Но Великобритания има свои цели и ако някой може да подтикне Нетаняху да направи война, това е Англия, тъй като тя има съвсем различна стратегическа линия от американската, руската, китайската. В Англия ще бъдат доволни, ако пламне Близкият Изток.

В Русия се опитват да напомнят какви са решенията на Съвета за сигурност. Те се опитват заедно с Байдън да повторят принципа, че трябва да има две държави - палестинска и еврейска.

Кр. Ст.: - А вие споделяте ли това становище?

В. В.: - Да, споделям го, защото практиката показва, а теорията потвърждава, че там не може да има мир, ако израелското ръководство не се съгласи на две държави. Другият път е изчезването на Израел в историята. Кисинджър беше умен човек и евреин на всичкото отгоре. Той

ясно каза, че до 2025 г. Израел няма да съществува, ако в Тел Авив не се съгласят с двойното решение - две държави.

Аз бих искал да има държава Израел. Не съм съгласен с иранската концепция за събарянето на израелската власт и за натикването на Израел в морето. Но за да има Израел и държава, и правителство, и власт, и култура, в Тел Авив трябва да дойдат на власт умерени центристи или леви - най-добре. Десният израелски екстремизъм унищожава държавата Израел. А всичко ще остане същото, когато Израел изчезне. Най-много в България да се върнат 50 хил. евреи - както тези, които са си тръгнали отгук. Техните наследници, разбира се.

Кр. Ст.: - Можем ли да кажем, че в момента има медийно затъмнение в ситуацията в Близкия Изток?

В. В.: - Българската журналистика по принцип не е много заинтересована от дълбокия драматизъм на това, за което говорим в момента. Българските журналисти са в ситуация на цензура и автоцензура и пет пари не дават какво наистина става там. Те гледат „да оформят заглавието“, което трябва да бъде колкото се може по-сензационно. А всъщност събитията в Близкия Изток имат пряко влияние върху политиката на Балканите. Това е една стара приказка - балканската политическа и политическа в Близкия Изток са свързани по един загадъчен начин. Още повече че тук са замесени интересите и на Русия, която, доколкото е наследник на империята и бъдеща империя вероятно, има силни имперски инстинкти към събитията на Балканите. България е геополитическата ключалка на балканската политическа ключовата страна от гледна точка на територии, не на население.

Това интересува и САЩ, това интересува и Китай, интересува и Русия. Естествено Русия има своите дългосрочни планове. Те първа ще се реализират. Така че всичко това нас ни засяга дълбоко и ни интересува.

НО В БЪЛГАРИЯ ВРЕМЕТО Е СПРЯЛО

сува. За съжаление българските политици - по-скоро тези, които в момента играят на политици, и тези, които работят за тях - българската журналистика в своята цялост, с някои изключения, разбира се, не се интересуват задълбочено по въпроса. За тях е важно мнението на американското посолство. Но работата е там, че и американското посолство не знае какво да поиска, а то може да постигне всичко, което поиска, в България. Но то не знае какво.

Отначало посланикът искаше стабилно правителство на ПП-ДБ и другите там... След това се съгласиха да има избори.

Вторият фактор, от който зависят много неща, това е самата Демократическа партия. Те в момента правят избори. Нищо друго не ги интересува. Освен победата.

Трето, малкият кръг на Байдън, тесният експертен състав, който обслужва Байдън, защото изглежда е решил, че на този етап няма защо да бъде ескалирана ситуацията в Украйна. Между другото и затова беше изпратена в пенсия Виктория Нюланд. Тя беше ястребът на ескалацията. При това положение в посолството в София не знаят какво точно да очакват. А нас трябва да ни интересува

воли да не слуша дълбоката държава.

Кр. Ст.: - Дори и да отидем на война, ние по никакъв начин не сме способни да помогнем, тъй като разпродадохме или подарихме цялото си въоръжение.

В. В.: - Не, не, има. Но българските военни няма да воюват с чисто сърце на украинския фронт. Българските войници няма да се чувстват комфортно във война срещу руската армия. Това правителство, което пожелае да вкара България във война срещу Русия, може да събере най-много два батальона доброволци. Нека да са

кото мога да съдя), че не бива да се правят такива глупости. Една голяма война в Близкия Изток за Америка няма да бъде унищожителна, разбира се, но ще бъде най-нежеланото нещо. Всички силови линии на американската вътрешна политика сочат натам - че на този етап Америка не трябва да воюва никъде. Аз напълно разбирам Байдън, той е стар, но е много опитен. Той 50 години е бил на високи ръководни длъжности. Той не е ястреб. Той е по-скоро на принципа - моля ви, оставете ме на мира. Тръмп, който не е много по-млад от Байдън, има пък други мотиви. Затова мал-

важна подробност: На Тръмп му е съобщено по достоверен начин, че той няма да бъде президент на САЩ. Коего означава, че ако направи още една крачка до властта, ще отиде при Кенеди и при всички, които вървяха по същия път. В Америка имат традицията да убиват президенти. Според мен Тръмп е направил някакъв компромис. Обещал е компромис, за да бъде допуснат до властта. И това ще стане. Тръмп ще бъде на власт като президент в условия на тежки компромиси между него и дълбоката държава.

Кр. Ст.: - Как си обяснявате, че демократичната общност мълчи за атаките, които нанася Израел, по болници, църкви, хуманитарен конвой. Тези неща се спестяват, докато, ако Хамас отвърне, веднага има реакция.

В. В.: - Няма начин да се очаква от българската политическа общност обективност, справедливост, достойнство и т. н. Ако утре в Израел победи израелската левица, те ще бъдат същите. Просто българските политици са по евреи от Нетаняху. Това е логиката на слугинажа. Атмосферата в българския политически и медиен фронт е слугинска - „Моля, кажете ни какво да кажем, за да го кажем!“

Интересно е, че в самия Израел силната, умна, почтена левица поставя същите въпроси: Защо, когато ние убиваме - това е редно, а когато Хамас убие наши хора, това е краят на света?

Съществува световно обществено мнение, което говори друга причина всъщност е неоходимостта да се побежда на изборите наесен.

Кр. Ст.: - А вие кой очаквате да спечели?

В. В.: - Аз съм длъжен да бъда обективен. На този етап техническо преимущество има Републиканската партия начело с Тръмп.

От друга страна, има и една



Замисляли ли сте се защо правителството в България, което посолство искаше - се съгласи да има избори? Това означава, че от Държавния департамент на САЩ не са изпратени инструкции в София.

Не е решен въпросът какво да се прави на този етап, защото „дълбоката държава“ настоява всички да сменят тона. Това е характерната мирна ориентация на китайското ръководство. Но Великобритания има свои цели и ако някой може да подтикне Нетаняху да направи война, това е Англия, тъй като тя има съвсем различна стратегическа линия от американската, руската, китайската. В Англия ще бъдат доволни, ако пламне Близкият Изток.

много - ще остане ли България тилова държава, каквато е сега, или ще стане фронтова. Разликата е огромна.

Кр. Ст.: - А има ли възможност да се превърне България във фронтова държава?

В. В.: - Да, има напълно реална възможност. Ако в кабинета на Байдън вземат връх т. нар. специalisti по ескалация. А иначе една победа в Украйна би укрепила победата в изборите на Байдън. Стратегически изгодно за САЩ обаче е да няма ескалация. Но както виждате, в Америка някой може да си поз-

500. И то срещу добри пари.

Второ, това е възможно и поради още една причина. Тя беше изказана най-ясно и най-точно от американския военен министър Лойд Остин. Той каза: „Ако Русия започне да побеждава в тази война, НАТО ще трябва да воюва на украинска територия.“

Кр. Ст.: - А как САЩ биха се справили да участват едновременно и в украинска територия, и в Близкия Изток?

В. В.: - Ами затова Байдън не иска. Затова от малкия кабинет на Байдън съветват (докол-

кният екип на Байдън, той и неговите членове на Съвета за национална сигурност, са категорично против замесване на Америка в Близкия Изток. Имат си причини за това. Главната причина всъщност е неоходимостта да се побежда на изборите наесен.

Кр. Ст.: - А вие кой очаквате да спечели?

В. В.: - Аз съм длъжен да бъда обективен. На този етап техническо преимущество има Републиканската партия начело с Тръмп.

От друга страна, има и една

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник „Нова Зора“. Идват безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. Сега тече абонаментната кампания на Български пощи и на фирма „Доби прес“, с която редакцията има договорни отношения за 2024 г. Целта, непостигната в предишните години остава същата и през 2024 г.: 1000 целогодишни абоната! Ние знаем, че ви е трудно и с притеснение отправяме тази покана за подкрепа. Вече се пресрамахме и през отминалата година съобщихме на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абоната не бъде постигната единствената възможност е остане вашата целева подкрепа. Процесите протичат все по-скоротечно и става все по-реален образът на онзи вторник, в който има опасност

НОВА ЗОРА

ВЕСТИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“ ИЗХОДИЛ ОТ 14 МАЙ 1987 ДО 16 ЮНИ 1991 Г.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзхожда сичките световни добрини!“

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО

www.zora-news.com

Събния Пазар №117 (XXXIV)

Италианско Дворичко, Плевен 2 лв.

на за подкрепа. Вече се пресрамахме и през отминалата година съобщихме на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абоната не бъде постигната единствената възможност е остане вашата целева подкрепа. Процесите протичат все по-скоротечно и става все по-реален образът на онзи вторник, в който има опасност

да не се състои срещата ни с вас. За много централи и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че това не е ваше желание. Можем да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно преодоляването на изкуствените препятствия пред разпространението на вестника. Уви.

Във всяка пощенска станция, до



Рамиз ФАТАЛИЕВ

В ранната пролет на 1966 г. по специалния телефон на генералния секретар на ЦК на КПСС Леонид Брежнев се обаждат мистърът на външните работи. С тревога съобщава, че на предстоящото посещение в СССР на френския президент генерал Шарл де Гол високият гост изразил желание сред посрещаните в Москва да бъде неговият приятел от Съпротивата Армад Мишел, който живеел в СССР.

„Е, и какво?“, попитал споконно генералният секретар. „Какъв е проблемът?“

„Тякъв гражданин в СССР няма“, отговорил министърът. „Не го намираме, Леонид Ильич...“

„Значи лошо са търсили?“, затваря телефона Брежнев. След което се свърза с някого и нарежда да се търси по-добре.

Всички служби на КГБ са включени в акцията по издирването на Армад Мишел във всички републики, краеве и области на съветската страна.

Оказва се, че няма и няма човек с такова име и фамилия на територията на СССР. А Шарл де Гол предстои да пристигне всеки момент. Назрява скандал. Докато една от машинописките в Политбюро пристеснена съобщава, че преди около три години май е печатала това име в един-единствен документ, предназначен лично за Никита Хрущов.

Спешно се отправят при Хрущов, който живеел в предоставената му дача. 72-годишният Никита Сергеевич веднага се сетил:

„Имаше такъв чудак от Азербайджан. По време на войната служил при французите, при партизаните. И френските ветерани взели, че му изпратили сто хиляди долара. А този ексцентричен човек решава да ги откаже. Разпоредих да ми го доведат лично при мен. И така открито, по партийному, казвам: 'Харесва ми, значи, това, че не приемате загранични подаяния. Но, от друга страна, срамно е да се върнат парите на тези капиталисти. Не би ли искал да внесеш тази сума в нашата 'Фондация за мир', братко? Това ще е по нашето, по светскому!' И той се съгласи и ги внесе. Разцелувахме се. Макар и ексцентричен, човекът бе свързателен...“

А защо ви насочвам към „Фондацията за мир“ ли? Потърсете във финансовите от-

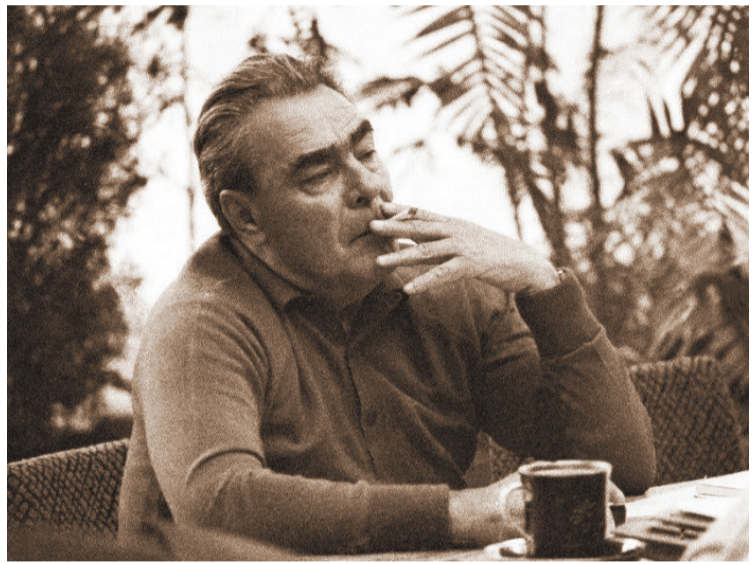
НЕВЕРОЯТНАТА ИСТОРИЯ НА

чети и ще го намерите.“

След този разговор издирват човека и правителствен кортеж от няколко автомобила незабавно се отправя към град Шеки в северния район на Република Азербайджан и оттам по неравен тесен път – до малкото селце Охуд. Надвечер кортежът приближава скромна къща в покрайнините на селото – вече знаят точно кого търсят. На чардака излиза селският агроном, четиридесет и шест годишен, дребен на ръст, с необичай-

своя приятел и другар от Съпротивата в село Охуд. Съставена е карта на селото, където се намират къщата. Къщите на селото ще бъдат сравнени със земата за два дни. Живущите в тях ще бъдат преместени в удобни къщи.

Новата къща на агронома ще бъде издигната на два етажа, с веранда; ще бъдат добавени две пристройки, плевня, обор, просторен кокошарник и два гаража за личния му автомобил. Цялото дворно място ще бъде оградено с висококачествена



Леонид Брежнев

ни за тези места светли коси и сини очи. Официалните лица тържествено му съобщават, че трябва спешно да лети за Москва, за да се срещне с другаря Брежнев. Селският агроном спокойно отговаря, че има много работа в селото и няма време за такава среща. Тогава му съобщават, че генерал Де Гол настоявал на всяка цена да се срещне със своя приятел от Съпротивата. Агрономът поискал от дошлите да се закъпнат, че казаното от тях е истина, и те се заклеват в дедката си.

НА СРЕЩА

Същата нощ Ахмедия Джабраилов лети за Москва. Това е светското му име, а като един от най-изявените герои на френската Съпротива е известен под името Армад Мишел. От летището веднага го завеждат в 200-та секция на ГУМ, която обслужва само висшето ръководство на страната. Снабдяват го с няколко костюма, ризи, вратовръзки, обувки, чорапи, кошчета за ръкавели, бельо, дъждобран, демисезонно палто и дори чадър. И след това – при Брежнев.

„Другарите“, които го придружават в кабинета на генералния секретар, му съобщават следното:

„Де Гол пристига утре сутринта. Програмата на престома му включва пътуване из страната; генералът може да поиска да посети къщата на

ралния секретар, сякаш да му каже нещо като извинение, след което се втурва към стоящи в страни агроном. Двамата крепко се прегръщат, а присъстващите са шокирани.

Направо от летището Ахмедия е откаран в резиденцията на Де Гол – така е пожелал генералът. Поискал също да се отмени вечерната програма, защото нямал търпение да общува с приятеля си. След обиколка в зимната градина вечерят на свещи с разкопчани ризи и разхлабени вратовръзки. После се разхождат по алеите на резиденцията, забелянали рамелетите си с две еднакви одеяла, потънали в спомени за отминалите славни времена на Съпротивата.

ОТ НИЩО НЕ МЕ Е СТРАХ

В детството и юношеството нашият герой не се откроявал с нищо особено, освен с външния си вид. Завършил селскостопански техникум, започнала войната, записал се доброволец и след като бил пратен на фронта, веднага поискал да влезе в разузнаването.

„Защо?“, попитали го.



Никита Хрущов

оерада и записано като собственост на семейството му. А другарят Джабраилов трябва да забрави, че е агроном, и скромно да съобщи на Де Гол, че е станал един от първите съветски фермери.

След като спокойно, без да прекъсва, изслушал инструкцията, Ахмедия Джабраилов отговорил:

„Нищо не съм чул, считайте, че нищо не сте казали.“

НА СЛЕДВАЩИЯ ДЕН,

облечен съгласно указанията, той е на пистата на летище Внуково-2. Генералът слиза от самолета по стълбата бодро, по младежки, въпреки възрастта си. След топло ръкостискане с Брежнев Шарл де Гол се навежда към гене-

биографията му внимателно е проверена, но не открили никакви германски „следя“. За всеки случай името му е зачеркнато от списъка за награждаване с медали.

През май 1942 г., след зле планирана военна операция повечето от бойците на батальона, в който служи, загиват на бойното поле. Тежко ранен и в безсъзнание, Ахмедия е заловен. Минава през няколко лагера, докато накрая се озовава в концентрационния лагер Монтобан в Южна Франция. Умело прикрива знанията си по немски език - и с право, защото може да си навлече неприятности от немците. В концентрационния лагер му възлагат да помага на френската чистачка Жанет да изнася боклука. Един ден решава да я помоли да го научи на френски.

„Защо ти трябва?“, попита ла.

„Разузнавачът трябва да знае езика на съюзниците“, обяснил.

„Добре. Всеки ден ще ти преподавам по пет нови думи.“

„По двадесет и пет“, поправил я той.

„Няма да ги запомниш“, засмяла се Жанет.

Но се оказва, че запомнял всяка една дума. Уникалният му слух за музика и езиковите способности му помагат бързо да овладее немския и френския език. След това продължават с граматиката, времената, членовете и за няколко месеца ученикът вече говорел добър френски.

СКЪПА МОЯ ЖАНЕТ

Тогава Ахмедия замисля план – прост и смел, но изпълним. 65-годишната Жанет изпитвала дълбоко уважение към този горд, светлокос и силен човек и склонява да организира бягството му по невероятен начин, като симулира смъртта му. Когато Ахмедия отново припада от недохранване и ужасните рани на крака си, германците решават, че е умрял. Жана моли германците да позволят да погребат това момче, което толкова прилича на покойния си син. По нейна молба дърводелецът заковал клабаво капака на ковчега, като преди това направил няколко невидими дупки, през които да влиза въздух. През нощта, с помощта на местни патриоти полумъртвият Ахмедия е изваден от гроба и пренесен в мазето на къщата на мадам Жанет. Заедно с дъщеря Сара го лекуват и не след дълго възстановилат се Ахмедия успяват да се свърже с партизаните. По-късно той ще напише: „Скъпа моя Жанет! Незабравима мадам Жанет! Ти ми върна

„Защото от нищо не ме е страх.“

Заради тези си думи станал обект на подигравки пред строя.

Но още в първата битка до мъкнал „език“ – немски войник по-висок с една глава и един път и половина по-тежък от него. За тази самодейност го наказват, особено след като се оказва, че от германския редник не може да се изкопчат никакви военни тайни.

Ахмедия отказва и законните сто грама на бойците преди битка. Това също не се харесва на другарите му.

Един ден го хващат с руско-немски речник.

„Ти какво, в плен ли искаш да се предадеш?“

„Разузнавачът трябва да знае езика на врага“, отговаря.

„Но ти не си разузнавач.“

„Все още“, пояснил Ахмедия.

АХМЕДИЯ ДЖАБРАИЛОВ

живота, което означава, че си моя майка. Въпреки че казват, че човек има само една майка, аз имам две.“

През 1943 г. Ахмедия става

БОЕЦ В КОРПУСА ГАРОН

под командването на капитана от Съпротивата Делпланк (псевдоним „Дюма“). Неговите другари по оръжие са изумени от Джабраилов заради неговата смелост и доблест, готовността му винаги да се притече на помощ. Не случайно Делпланк го описва по следния начин: „Смел и смел до точката на самозабрава.“

Наричали го с различни имена – Кардо, Ахмед Мишел, Матийо Мишел, Кураж Мишел, Харго, Фраджи, Рус Ахмед. Тези имена предизвикали панически ужас сред нацистите и голямо уважение сред френските маки. Но псевдонимът му, който остава, е Армад Мишел. Името Армад избира сам, а Мишел е френската версия на името на баща му Микаил.

„Изпълнявайки своя дълг към съветската родина, аз в същото време се задължавам честно и вярно да служа на интересите на френския народ, на цялата земя защитавам интересите на моята родина. С цялата си енергия и сила ще подкрепям моите френски братя в борбата срещу нашия общ враг – германските окупатори.“ Такава клетва полага Ахмедия в партизанския отряд.

Разпределят го като редник разузнавач. След четири мисии вече е издигнат за командир на разузнавателната група. След още един месец, когато групата му успешно дерайлира товарен влак с немско оръжие, той е удостоен с първата си френска награда. Малко по-късно получава собствено нъръчно написано от Шарл де Гол кратко писмо:

„Скъпи Армад Мишел! От името на воюващата Франция ви благодаря за вашата служба.“

Подпис: Ваш Шарл де Гол.

През цялото време продължава да усъвършенства немския си език. Задължава своите разузнавачи също да учат немски. Не минава много време и неговите разузнавачи започват да преминават над вражеските линии в униформи на немски офицери и войници. Специално внимание обръща на немските документи. Получава задачи от своите командири, но сам ги планира. През цялата война няма нито един случай да пропусне или да не изпълни възложената му задача. Получава и първия си орден – „Кръст за доброволна служба“.

Два дена по-късно в униформата



Шарл де Гол при посрещането му в Москва.

на немски капитан той повежда малка група разузнавачи и сапъори на трудна мисия: да спре влак с 500 френски деца, отправяни за Германия. Успяват да унищожат охраната на влака и да изведат всички деца в гората. Но сам той е тежко ранен и загубва съзнание. Близко денонощие лежи до железопътната линия. В джоба си имал безупречно оформени немски документи, както и снимка на жена с две светлокоси деца, на гръба на която имало надпис: „На моя скъп Хайнц от любящите го Марика и децата.“

СПАСИТЕЛНИЯТ „ЧИЧО КАРЛ“

Армад Мишел обичал такива правдоподобни детайли. Дошъл на себе си, когато разбрал, че е намерен от немците. „Жив е“, чул глас.

След което имитира хрип на умираещ и прошепва нещо като: „Скъпа Марика, напускам този живот с мисли за теб, децата, чичо Карл и велика Германия...“

Впоследствие тази история става един от най-популярните анекдоти в средите на френската Съпротива. А две години по-късно публично, по време на приятелска почерпка Де Гол пита нашия герой:

„Все забравям да те питам откъде измислиш някакви си чичо Карл в онзи момент?“

Отговорът на Армад Мишел предизвиква неистов смях у генерала и също се превръща в популярен анекдот.

„Всякогнен имах предвид Карл Маркс, но германците не го разбраха.“

Но това става по-късно, а в онзи момент Ахмедия е изпратен в немска офицерска болница. Започва бързо да се възстановява и без никакво превеличение става любимец на целия лазарет. След като го изписват, капитанът от гер-

Армад Мишел става френски гражданин, жени се за Сара – дъщерята на спасителката си Жанет, има двама синове, бизнес с моторни превозни средства в Дижон, малка фабрика, предоставена му от властите, и отговорна длъжност в кабинета на Шарл де Гол.

НА РОДНА ЗЕМЯ

Но през 1951 г. поискал да се върне в родината си Азербайджан. Носталгията по родния дом се оказала по-силна. Преди отгътуването Де Гол му връчва удостоверение за почетен гражданин на Франция с право на безплатно пътуване по всички видове транспорт. Десет дни по-късно автомобилната компания в Дижон е кръстена на негово име.

При казането в Москва служителите на МГБ (служба, предшестваша КГБ) били напълно шокирани. Засипват го с въпроси: Защо се предаде? Как успя сам да избягаш от концентрационния лагер? Защо на снимката си в униформа на немски офицер? и т. н., след което е въдворен в село Охуд и му е забранено да напуска това място. Изземват всичките му награди, писма, фотографии, даже правото на безплатно пътуване по френския жп и градски транспорт.

В село Охуд е разпределен да бъде овчар. След няколко години смекчават мерките и го назначават за агроном.

След като внася стоте хиляди долара във „Фондацията за мир“, през 1963 г. Хрущов нарежда да му бъдат върнати личните документи и награди с изключение на най-важната – „Военния кръст“. Защото в СССР само двама души имали такава награда – маршал Жуков и селският овчар Ахмедия Джабраилов. И „Военният кръст“ остава като експонат в Музея на бойната слава. Всичките върнати му награди Ахмедия внимателно скътва в старата семейна ракла.

След срещата с Де Гол Ахмедия – без да информира „другарите“ – сам отива на летището, купува си билет и се връща обратно у дома. Камерирката, обслужваща неговия „апартамент“ в хотел „Москва“, била изумена, когато намира всичките предоставени му в 200-та секция на ГУМ вещи: костюми, ризи, вратовръзки, два чифта обувки, дори бельото и чадър.

Няколко дни по-късно в селската къща отново пристигат автомобили. От тях излиза мъж на около петдесет години, в странна военна униформа. Оказва се, че това лице е висш ръководител във френското Министер-

ство на отбраната, някогашен близък приятел на Ахмедия и негов подчинен в разузнавателната група. Прегръщат се, тупат се един друг по рамената. След това се качват на верандата. Но преди да седне на масата, генералът изпълнява служебната си мисия. Предава на своя боен другар официално писмо от президента на Франция, указващо, че гражданинът на СССР Ахмедия Микаил оглу Джабраилов има право да посещава Франция неограничен брой пъти и за неопределен период от време за сметка на френското правителство.

След това генералът му връща „Военния кръст“ – законната наградна собственост на героя от френската Съпротива. Така в дома си на края на малкото азербайджанско село Ахмедия Джабраилов с псевдоним Армад Мишел става пълен носител на всички най-високи военни награди и отличия на Франция. От родината си – СССР, няма нито една военна награда.

През 1970 г. забраната „никога да не пътува в чужбина“ е снета. Така през 1972 г. Ахмедия Джабраилов посещава скупата на сърцето му Франция, за чието освобождение героично се е борил, среща се с военните си приятели и с първото си семейство в Париж. Преди да замине за Франция обаче, Ахмедия взема със себе си шепя родна земя, която разпръсва върху гробовеите на азербайджанските партизани Джейран Ханум, Микаил Хусейнов, Вели Велиев, Фейзула Гурбанов, героически загинали като участници във френската Съпротива. През 1975 и 1980 г. отново посещава Франция и местата на военните стълкновения с нацистите.

Ахмедия Джабраилов умира на 10 октомври 1994 г. в Шеки в резултат на нелепа автомобилна катастрофа – камион се удря в телефонна кабинета, в която в този момент разговарял героят на френската Съпротива. Погребан е в гробището на село Охуд!

Синът му Микаил Джабраилов е национален герой на Азербайджан, загинал в боевете в Карабах година по-рано.

ство на отбраната, някогашен близък приятел на Ахмедия и негов подчинен в разузнавателната група. Прегръщат се, тупат се един друг по рамената. След това се качват на верандата. Но преди да седне на масата, генералът изпълнява служебната си мисия. Предава на своя боен другар официално писмо от президента на Франция, указващо, че гражданинът на СССР Ахмедия Микаил оглу Джабраилов има право да посещава Франция неограничен брой пъти и за неопределен период от време за сметка на френското правителство.

След това генералът му връща „Военния кръст“ – законната наградна собственост на героя от френската Съпротива. Така в дома си на края на малкото азербайджанско село Ахмедия Джабраилов с псевдоним Армад Мишел става пълен носител на всички най-високи военни награди и отличия на Франция. От родината си – СССР, няма нито една военна награда.

През 1970 г. забраната „никога да не пътува в чужбина“ е снета. Така през 1972 г. Ахмедия Джабраилов посещава скупата на сърцето му Франция, за чието освобождение героично се е борил, среща се с военните си приятели и с първото си семейство в Париж. Преди да замине за Франция обаче, Ахмедия взема със себе си шепя родна земя, която разпръсва върху гробовеите на азербайджанските партизани Джейран Ханум, Микаил Хусейнов, Вели Велиев, Фейзула Гурбанов, героически загинали като участници във френската Съпротива. През 1975 и 1980 г. отново посещава Франция и местата на военните стълкновения с нацистите.

Ахмедия Джабраилов умира на 10 октомври 1994 г. в Шеки в резултат на нелепа автомобилна катастрофа – камион се удря в телефонна кабинета, в която в този момент разговарял героят на френската Съпротива. Погребан е в гробището на село Охуд!

Синът му Микаил Джабраилов е национален герой на Азербайджан, загинал в боевете в Карабах година по-рано.

След срещата с Де Гол Ахмедия – без да информира „другарите“ – сам отива на летището, купува си билет и се връща обратно у дома. Камерирката, обслужваща неговия „апартамент“ в хотел „Москва“, била изумена, когато намира всичките предоставени му в 200-та секция на ГУМ вещи: костюми, ризи, вратовръзки, два чифта обувки, дори бельото и чадър.

Няколко дни по-късно в селската къща отново пристигат автомобили. От тях излиза мъж на около петдесет години, в странна военна униформа. Оказва се, че това лице е висш ръководител във френското Министер-

ство на отбраната, някогашен близък приятел на Ахмедия и негов подчинен в разузнавателната група. Прегръщат се, тупат се един друг по рамената. След това се качват на верандата. Но преди да седне на масата, генералът изпълнява служебната си мисия. Предава на своя боен другар официално писмо от президента на Франция, указващо, че гражданинът на СССР Ахмедия Микаил оглу Джабраилов има право да посещава Франция неограничен брой пъти и за неопределен период от време за сметка на френското правителство.

След това генералът му връща „Военния кръст“ – законната наградна собственост на героя от френската Съпротива. Така в дома си на края на малкото азербайджанско село Ахмедия Джабраилов с псевдоним Армад Мишел става пълен носител на всички най-високи военни награди и отличия на Франция. От родината си – СССР, няма нито една военна награда.

През 1970 г. забраната „никога да не пътува в чужбина“ е снета. Така през 1972 г. Ахмедия Джабраилов посещава скупата на сърцето му Франция, за чието освобождение героично се е борил, среща се с военните си приятели и с първото си семейство в Париж. Преди да замине за Франция обаче, Ахмедия взема със себе си шепя родна земя, която разпръсва върху гробовеите на азербайджанските партизани Джейран Ханум, Микаил Хусейнов, Вели Велиев, Фейзула Гурбанов, героически загинали като участници във френската Съпротива. През 1975 и 1980 г. отново посещава Франция и местата на военните стълкновения с нацистите.

Ахмедия Джабраилов умира на 10 октомври 1994 г. в Шеки в резултат на нелепа автомобилна катастрофа – камион се удря в телефонна кабинета, в която в този момент разговарял героят на френската Съпротива. Погребан е в гробището на село Охуд!

Синът му Микаил Джабраилов е национален герой на Азербайджан, загинал в боевете в Карабах година по-рано.

През 1970 г. забраната „никога да не пътува в чужбина“ е снета. Така през 1972 г. Ахмедия Джабраилов посещава скупата на сърцето му Франция, за чието освобождение героично се е борил, среща се с военните си приятели и с първото си семейство в Париж. Преди да замине за Франция обаче, Ахмедия взема със себе си шепя родна земя, която разпръсва върху гробовеите на азербайджанските партизани Джейран Ханум, Микаил Хусейнов, Вели Велиев, Фейзула Гурбанов, героически загинали като участници във френската Съпротива. През 1975 и 1980 г. отново посещава Франция и местата на военните стълкновения с нацистите.

Ахмедия Джабраилов умира на 10 октомври 1994 г. в Шеки в резултат на нелепа автомобилна катастрофа – камион се удря в телефонна кабинета, в която в този момент разговарял героят на френската Съпротива. Погребан е в гробището на село Охуд!

Синът му Микаил Джабраилов е национален герой на Азербайджан, загинал в боевете в Карабах година по-рано.



Д-р Радко ХАНДЖИЕВ
Bulgarian Press Pool-Budapest

СДРУЖЕНИЕ РОД И ФОРУМА „БОГ, РОДИНА, СЕМЕЙСТВО“



Давид Александров (в средата) и Иван Вълков (вдясно).

Под патронажа на унгарския министър-председател Виктор Орбан на 24 и 25 април 2024 г. в Будапеща се проведе най-големият международен консервативен форум. Домакин на събитието бе Alarjogokert Kozpont – унгарският изследователски „Център за политически и правни анализи“, основан през 2013 г. Дейността на центъра е насочена към пропагандиране ценностите „Бог, Родина, Семейство“.

За трета поредна година събитието привлича организации от чужбина, които отстояват съхраняването на традиционните ценности, обменят идеи за съвместни решения, чрез които да противодействат на неолибералния екстремизъм – срещу опитите му да разрушава хилядолетните устои на обществата, да суспендира демокрацията и основните човешки права. Честта да бъде домакин на този висок авторитетен форум Будапеща е извоювала с последователната политика на унгарското правителство в защита на християнските ценности.

Унгарският Alarjogokert Kozpont работи в тясно сътрудничество с американската организация Conservative Political Action Conference (CPAC) – „Конференция за консервативно политическо действие“, която се свиква ежегодно от 1974 г. Учредителите ѝ са изборни и длъжностни лица от САЩ, както и граждански активисти. Целта им е да изградят международен алианс за защита на традиционните ценности. През годините към тази платформа се присъединяват сродни организации от Северна и Южна Америка, Европа, Япония, Израел и Австралия.

Орбан подчерта, че събитието в Будапеща е конференция на консервативните сили в Европа, чиито организатори не са заплашвани, полицията не е викана, семействата им не се издирват, колите им не се отнемат. Консервативна конференция, на която не се поизложима Ева Влаардингер-брук от Холандия, Герт Вилдерс – председател на Холандската партия за свободата, Сантяго Абаскал – президент на испанската партия VOX, Симоне Били – депутат от ита-

лианската партия „ЛИГА“ на вицепремиера Матео Салвини, Марек Кухчински от Полша, Янез Янша – бивш министър-председател на Словения, американският журналист Джак Пособиек, американските конгресмени Анди Харис и Кийт Селф, сенаторът Маркуейн Мълин, Мерси Шлап – бивш директор по комуникациите на Доналд Тръмп, Иракли Кобахидзе от Грузия и много други, включително Давид Александров – представител на българското сдружение „РОД Интернешънъл“.

По традиция лично премиерът Виктор Орбан откри събитието. „Днес Унгария има висока репутация в международната политика, което е необичайно, тъй като е страна с население от 10 милиона, със скромна армия и умерен БВП. Тази репутация обаче е признание на нашата борба да заменим разлаганата се „прогресивен“ световен ред със световен ред на суверенните държави. Основаният на либералната идеология световен ред се срива, трябва да бъде разрушен и заменен от система на международни отношения, основана на държавния суверенитет и националните интереси.“

Орбан подчерта, че събитието в Будапеща е конференция на консервативните сили в Европа, чиито организатори не са заплашвани, полицията не е викана, семействата им не се издирват, колите им не се отнемат. Консервативна конференция, на която не се поизложима Ева Влаардингер-брук от Холандия, Герт Вилдерс – председател на Холандската партия за свободата, Сантяго Абаскал – президент на испанската партия VOX, Симоне Били – депутат от ита-

„Унгария се оказва консервативен остров в европейския „прогресивен“ либерален океан. Но докато цяла Европа е навод-

жена и мъж; не знаят, че войната не е игра.“

Според Санто основен проблем е, че в Брюксел и Вашингтон има слаби лидери, а мирът изисква силни лидери. Прекратяването на огъня и провеждането на мирни преговори за прекратяване на войната в Украйна е възможно само с усиления на велика сила със силни лидери.

Мат Шлап, президент на Американския консервативен съюз (ACU), подчерта, че Будапеща е идеалното място за срещата, защото „премиерът Виктор Орбан дава надежда на европейците и на целия свят“. Според оратора промяна наистина може да се постигне, като се прилага политиката на здра-



Виктор Орбан и Давид Александров.

вена от този „прогресивен“ океан, тук по чуждо остров на различията успешно се противопоставя на либералното течение, на брюкселския климат, на Вашингтонския ураган. И не само се противопоставя, но оценява, дори процъфтява, дори успява да побеждава, и то отново и отново“, каза премиерът.

Със специално видео послание експрезидентът на САЩ Доналд Тръмп поздрави участниците.

В словото си генералният директор на „Центъра за политически и правни анализи“ Миклош Санто – организатор на събитието, изтъкна: „Целта на нашите усилия е обединение на всички сили, които ратуват за мир и суверенитет и които споделят истинските цивилизационни ценности: триединството Бог-Дом-Семейство.“

Ораторът посочи, че след 2020 г. вече ясно са се очертали политическите разлики в света, разделението е по линията глобализъм или суверенитет, война или мир. „Днешните леви обаче, както и привържениците на „сбудените“, не познават Бог, Родина, Семейство,

ституционна криза в Америка, където съдилищата се използват по корумпиран начин, а президентът Джо Байдън по-пречи на Доналд Тръмп да бъде преизбран за президент, като разпространяваше лъжи с помощта на безразсъдни правни процедури и пропагандна преса. В големите сражения на Съединените щати днес учат децата да бъдат „сбудени“, да мразят своите родители, своите баби и дядовци и да изопачават историята“, каза той.

Българското сдружение „РОД Интернешънъл“ от години си партнира с Alarjogokert Kozpont. Представители на унгарския център участват в проясняването на „РОД“, включително в международната среща, проведена в края на миналата година в Централния дом на армията в София, за която писа в „Нова зора“. Споделеният опит на европейските консерватори в държавническото отстояване интересите на народа, семействата и гражданските права винаги е бил ценен ориентир за родолюбивите български сдружения, борещи се за възстановяване суверенитета на България, в защита на традиционните християнски ценности и здравия разум.

Форумът в Будапеща бе обогатен с български шанд и информационни материали на Сдружение „РОД Интернешънъл“, „Нашият дом е България“ и „Месец на семейството“. Сдружението „РОД“ се представяше от двамата съпредседатели – Давид Александров и Иван Вълков. В конференцията взе участие и видният обществен деец и писател Александър Урумов.

вия разум, а в Унгария смело са избрали този път. Той отбеляза, че свободата не трябва да се приема за даденост, тъй като може да бъде загубена в рамките на едно поколение. „В момента има кон-

ПОКАНА

Тракийският научен институт, ул. Ст. Караджа № 7, София, най-учтиво ви кани на премиерата на сборника „ПРИГЛУШЕНИ СТРАНИЦИ“

с автор д-р Радко Ханджиев, която ще се състои на 8 май 2024 г., сряда, от 17 часа в салона на Института.

Има ли гърчове, между страните на Евросъюза; какви процеси протичат вътре в САЩ; идва ли краят на глобализма; какво пороци войната в Украйна; световно известни медици за коронавирусната пандемия?

Авторът предлага преводи на статии по тези въпроси от западни авторитети като проф. Джефри Д. Сакс – съветник на ген. секретар на ООН; Пол Крейг Робъртс – зам. държавен секретар при президента Рейгън; Брус Фейн – заместник-главен прокурор при президента Рейгън; Оскар Лафонтен – бивш лидер на ГСП; Скот Ритър – офицер от военноморското разузнаване на САЩ; Жак Бо – полковник от швейцарските служби, експерт на НАТО; Джон Пилдър – световно известен разследващ журналист и др., публикувани в медиите на САЩ, Великобритания, Канада, Франция, Гърция, Унгария, мнениата на които българският зритель или читател няма да види по големите екрани, нито да прочете на страниците на повечето от официозните печатни издания.

Здравей, Унгария!
Здравей, Будапеща!
Здравейте, европейци и американски приятели!

Благодаря ви много, че ме приехте. Позволете ми да пропусна формалностите и да се фокусирам директно върху темата, която не е особено радостна, но пък много, много неотложна за обсъждане.

Позволете ми да ви информирам за някои събития само от последните седем дни в Европа. Тази седмица в Стокхолм три възрастни жени на около 70 години бяха намушкани с нож посред бял ден на улицата. В Лондон четирима души бяха намушкани с нож само за 42 часа. По улиците на Париж излязоха на бунт стотици африкански мигранти. В Бриголо, също във Франция, още една църква беше изгорена до основи. И това, дами и господа, са инциденти в нашия красив континент само от последните няколко дни.

Всички ние знаем обаче, че това вече не са никакви инциденти. Това, което знаем със сигурност и което нашите правителства също знаят, е, че има връзка между масовата миграция и престъпността.

Онзи ден в холандския град Дордрехт се случи нещо интересно. Властите обявиха, че в този малък град в Холандия, в моята родна страна, ще се строи нов център-убежище за мигранти. И какво направи общината? Общината предложи да даде на гражданите, които живеят в близост до този център, по хиляда евро, за да си осигурят собствени допълнителни мерки за безопасност. Това е нашата нова реалност в Европа, характеризираща се с чести изнасилвания, нападения с нож, стрелба, убийства и дори обезглавявания.

Но нека да сме наясно - преди това не се случаваше. Днес става дума за един нов, вносен проблем.

Самюъл П. Хънтингтън предказа преди повече от 25 години (цитат):
„В новия свят на масова миграция най-разпространените, важни и опасни конфликти няма да бъдат между социалните класи. Конфликтите няма да бъдат между богати и бедни. Те ще бъдат между народи, принадлежащи към различни културни единици. Племенни войни и етнически конфликти ще възникнат вътре в цивилизацията.“

Е, кажете ми, не е ли бил прав Хънтингтън? И най-лошото е, че ние като общество изглежда сме станали безразлични към това.

Когато още едно било момче или едно момиче умре от ръцете на имигрант, може само да поклатим глава, да въздъхнем, дори да се ядосаме за минута-две и след това да продъл-

1. Стихира на Велики петък. — Бел. среб. ред.

ВАВИЛОНСКАТА КУЛА ТРЯБВА ДА БЪДЕ РАЗРУШЕНА

Реч на Ева Влаардингер-брук, холандски политически коментатор, произнесена на конгреса на CPAC (Conservative Political Action Conference) в Унгария, 24-25.IV.2024 г.



жим да си живеем живота. Това, което предлагаме на дадено пострадало семейство, са само нашите мисли и молитви, но те никога не водят до промени. Дами и господа, това какво ви говори за нас? Това е отговорът на обществото, което вече се е предало. Обществото, което вече е приело поражението си.

Но вярно ли е това? Предадохме ли се? Наистина ли приемаме новата реалност, която нашите глобалистски лидери ни подготвят? Едно нещо знам със сигурност и то е, че ако нищо не се промени, ако не започнем сериозно да се борим за нашия континент, за нашата религия, за нашите хора, за нашите държави, то времето, в което живеем, ще влезе в история като време, когато не е било необходимо западните нации да бъдат нападени от враждебни армии, за да бъдат завладени. Това време ще остане в историята като периода, в който нашественикът е бил активно поканен да дойде от един корумпиран елит. И това не е всичко - този корумпиран елит е направил така, че местното население да плати за поканеното нашествие.

Всеки, който има очи, може да го види. Местното бяло християнско европейско население се замества с все по-бързи темпове. Позволете ми да ви представя малко статистика относно моята родна страна.

Да вземем Амстердам, столицата. В момента в Амстердам 56% от хората са мигранти. В Хага – 58%, в Ротердам – почти 60%. И, разбира се, повечето от тези имигранти идват от нехристиянски, незападни, африкански и близкосточни стра-

ни. Заключение: холандското население вече е малцинство в повечето наши градове.

Но нека да продължим нататък. Лондон – 54% мигранти. Отново същото заключение: местното население е малцинство. „Оцветяването“ на Брюксел е шокиращо: 70% мигранти. Заключение: същото: местното население е малцинство, значително превъзходано. И, разбира се, останалите европейци ги чака същото. Ако все още не е реализирано.

Налага се да направя един забранен извод: теорията за Великото превключване (The Great Reset) вече не е само теория. Става дума за реалност.

Интересното във връзка с Великото превключване е, че отворната върхушка или ще отрече неговото съществуване, или, ако го признае, ще каже, че е за добро и че местното европейско население няма да представлява задълго мнозинството на собствения си континент. Холандският национален позор - т. нар. Климатичен папа Франс Тиммерманс, още през 2015 г. заяви, че диверсификацията е съдбата на човечеството. И че Европа ще бъде диверсифицирана.

И, разбира се, вече на всички е ясно какво е това диверсификация. Диверсификацията на Европа означава по-малко бели хора, по-малко на брой такива като вас. Представете си подобна ситуация в една азиатска или африканска държава. Представете си как техните лидери се радват на факта, че собственият им народ съвсем скоро няма да бъде мнозинство в собствената им страна. Абсолютно немислимо! Невъобразимо!

И така какво, по дяволите, не е наред с нашите лидери? Подтекстът на това, което казва нашата власт, е винаги един и същ: че белите хора са зли и че нашата история е някак си фундаментално различна от тази на другите. Съзнателно или несъзнателно те са всмукали лъжите и антибелите догми на неомарксистката критична расова теория (Critical Race Theory).

Ето защо тоталитаристите в Брюксел се опитват да принудят вас, унгарския народ, една суверенна нация да приема-

ментално различна от тази на другите. Съзнателно или несъзнателно те са всмукали лъжите и антибелите догми на неомарксистката критична расова теория (Critical Race Theory). Ето защо тоталитаристите в Брюксел се опитват да принудят вас, унгарския народ, една суверенна нация да приема-

ментално различна от тази на другите. Съзнателно или несъзнателно те са всмукали лъжите и антибелите догми на неомарксистката критична расова теория (Critical Race Theory). Ето защо тоталитаристите в Брюксел се опитват да принудят вас, унгарския народ, една суверенна нация да приема-

ментално различна от тази на другите. Съзнателно или несъзнателно те са всмукали лъжите и антибелите догми на неомарксистката критична расова теория (Critical Race Theory). Ето защо тоталитаристите в Брюксел се опитват да принудят вас, унгарския народ, една суверенна нация да приема-

ментално различна от тази на другите. Съзнателно или несъзнателно те са всмукали лъжите и антибелите догми на неомарксистката критична расова теория (Critical Race Theory). Ето защо тоталитаристите в Брюксел се опитват да принудят вас, унгарския народ, една суверенна нация да приема-

ментално различна от тази на другите. Съзнателно или несъзнателно те са всмукали лъжите и антибелите догми на неомарксистката критична расова теория (Critical Race Theory). Ето защо тоталитаристите в Брюксел се опитват да принудят вас, унгарския народ, една суверенна нация да приема-

ментално различна от тази на другите. Съзнателно или несъзнателно те са всмукали лъжите и антибелите догми на неомарксистката критична расова теория (Critical Race Theory). Ето защо тоталитаристите в Брюксел се опитват да принудят вас, унгарския народ, една суверенна нация да приема-

ментално различна от тази на другите. Съзнателно или несъзнателно те са всмукали лъжите и антибелите догми на неомарксистката критична расова теория (Critical Race Theory). Ето защо тоталитаристите в Брюксел се опитват да принудят вас, унгарския народ, една суверенна нация да приема-

ментално различна от тази на другите. Съзнателно или несъзнателно те са всмукали лъжите и антибелите догми на неомарксистката критична расова теория (Critical Race Theory). Ето защо тоталитаристите в Брюксел се опитват да принудят вас, унгарския народ, една суверенна нация да приема-

И къде в Европа го намирате днес? На едно и само на едно място - в Брюксел. Не е ли смешно как същите тези хора, които с радост подкопават нашия национален суверенитет, дават всичко на еврократите в Брюксел, които еврократи ни убеждават, че трябва да похарчим милиарди и милиарди евро за националния суверенитет на Украйна? Честно казано, това вече е шегата от страна на болни мозъци, скъпа и опасна шегата.

По време на неотдавнашно интервю бях попитана не мисля ли, че понякога отивам твърде далеч, че ставам прекалено радикална. Замислих се за секунда и казах: „Не!“ Не, не мисля, че ставам твърде крайна. Честно казано, дами и господа, мисля, че ние в Европа не сме стигнали достатъчно далеч. Считам, че не правим достатъчно. Ако наистина виждаме тази организирана, структурна атака срещу нашата цивилизация.

Правим ли достатъчно, за да спрем атаките срещу нашите семейства, срещу нашия континент, срещу нашите страни, срещу нашата религия? Когато чуем за поредното убийство, за поредното намушкване с нож на малко невинно дете, правим ли достатъчно? Когато знаем, че нашият национален суверенитет е предаден, и то за по-малко от век, от Брюксел - правим ли достатъчно? Когато чуем, че християнските деца в Германия днес приемат исляма, за да се приспособят, правим ли достатъчно? Не мисля, че правим!

Тоталитарният институт на Европейския съюз трябва да бъде сринат. Нека да бъдем наясно - аз не вярвам в реформи!

Когато фундаментът на вашата институция е прогнил, какъвто е случаят с Брюксел, можете отново и отново да строите къща върху този фундамент и тя отново и отново ще се руши. Така че единственият отговор е следният: Вавилонската кула трябва да бъде разрушена.

Дами и господа, ние сме дъщеря и синове на най-великите нации на земята. Трябва да се запитаме - какво се случи с нас? Откъде идваме? И по-важното - накъде отиваме? Нашите елити са ни обявили война и сега точно е времето да облечем Божията броня. За да отвърнем на удара и да победим.

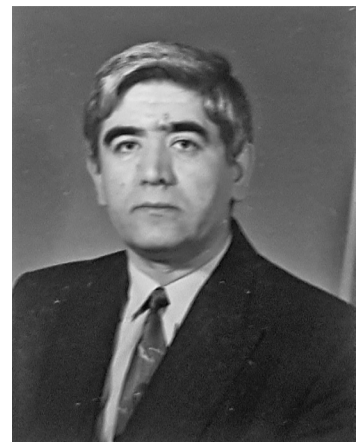
Много ви благодаря!
Превод: Александър Гочев

България е разгромена! Тръгнахме от Орлов мост и стигнахме до Христо Иванов, избухна в социалните мрежи бившият десесар и конституционен съдия Георги Марков. Очевидно от Унгария, където живее днес той, по-добре са виждат поразите, които редуващите се във властта тук „пропагандни“ и „евроатлантически“ ОПГ-та се опитват да ни пробутват като безалтернативни. Те развяват фалшивото знаме на евроатлантическата ориентация срещу евразийската такава на „проруските сили“, на ченгетата от нероформирани специални служби. И въобще на разпространените на „руската хибридна война“ и дезинформация. И говорят непрекъснато за конституционна и съдебна реформа, плюс непримирима борба с корупцията, която щяла да ни отвори широко портите на Шенген и Евроната.

ТАКА ОТМИНАВА ЗЕМНАТА СЛАВА

Но дори „глухият султан в Египет“ разбра, че евроатлантическите „сглобки“ - вчерашната и утрешната, са просто политически шарлатани, на които все по-малко избирателите се хващат. Поради това двете крила на шайката се опитват предизборно да си прехвърлят една на друга вината за провала на експеримента с /не/коалиционното и /не/ротационно управление, завършило с грандиозни скандали и разобличения. След безумната „конституционна реформа“, за чието авторство не си спомня дори съпредседателят на ДБ и председател на „Да, България!“ Христо Иванов, „сглобката“ се разсъхна. От нея остана само „домовата книга“, от която президентът Радев трябваше да избере служебен министър председател. От девет персони в списъка единствен кандидат за поста се оказа шефът на Сметната палата, бившият председател на НС от ГЕРБ Димитър Главчев, който ще трябва после да ревизира самия себе си. На това му казват конфликт на интереси, но кой ти гледа такива подробности, когато се задават избори 2 в 1? Бившите „съдружници в престъплението“ започнаха да си прибират активите, оставяйки пасивите за другите. Държат се точно като героите на Чудомир, чиято бакалия или кръчма фалирала и те решили да си разделят каквото е останало. Не могли обаче да се спогодят за черничевото буре, сбиха се, обръчите му се скъсали и отвятре изпаднали монетите, които всеки от съдружниците бил пуснал, крадейки от общата каса. Само че нашите политически кръчмари и бакали не държат откраднатото в бурета, а в чекмеджета и офшорни фирми! И за развле-

НЯМА ТАКАВА ДЪРЖАВА!



Петко ПЕТКОВ

чение карат пудели да позират с пачки в уста. Така са направили нарочените за контрабандисти Стефан и Марин Димитрови, съседни по имот на Бойко Рашков, които бившият министър на вътрешните работи в служебното правителство на Стефан Янев и в редовното на Кирил Петков твърди, че не ги познавал. Според Рашков на него са му ги представили в МВР, за да подадат сигнали за контрабанда! Оказа се обаче, че тези двамата над 10 пъти са влизали при него в МВР и два пъти са пребивавали в Министерство на финансите при Асен Василев. Излязоха найве и снимки с контрабандистите на самия Кирил Петков, както и на сегашния министър на вътрешните работи Калин Стоянов и на бившия главен секретар на МВР Живко Коцев. На едната комисар Коцев позира с подарения му от контрабандистите часовник за 50 000 лв., а на другата се изтяга в сауната до Стефан Димитров. Изплашен от разкритията, в рамките на само едно денонощие комисар Живко Коцев подаде оставка и я оттегли с един и същи мотив: упражнения върху него натиск от вътрешния министър Калин Стоянов и от изпълняващия длъжността главен прокурор Борислав Сарафов. Между впрочем Коцев сам е потърсил Сарафов, за да ревизира самия себе си. На това му казват конфликт на интереси, но кой ти гледа такива подробности, когато се задават избори 2 в 1? Бившите „съдружници в престъплението“ започнаха да си прибират активите, оставяйки пасивите за другите. Държат се точно като героите на Чудомир, чиято бакалия или кръчма фалирала и те решили да си разделят каквото е останало. Не могли обаче да се спогодят за черничевото буре, сбиха се, обръчите му се скъсали и отвятре изпаднали монетите, които всеки от съдружниците бил пуснал, крадейки от общата каса. Само че нашите политически кръчмари и бакали не държат откраднатото в бурета, а в чекмеджета и офшорни фирми! И за развле-

динявайки се към „Възраждане“, БСП и ИТН, оредяващата дружинка на ПШ-ДБ вкара

ГОЛ ВЪВ ВРАТАТА НА НОВАТА КОАЛИЦИЯ ГЕРБ-ДПС.

Позовавайки се на нарушенията на парламентарния правилник от страна на председателя на НС Росен Желязков, който от отказа да внесе в дневния ред точката за вота на недоверие към служебното правителство на Димитър Главчев, обединената анти-ГЕРБ опозиция успя да го сваля от поста, събирайки 129 гласа. Желязков почти се разплака при мисълта, че губи председателската заплата и другите екстри. А заместник-председателят на НС от ГЕРБ Росица Кирова направо се разрева, понеже беше принудена да откаже на Желязков възможността да се обяснява. Злопапетни припомниха, че преди време самият той е отнел тази възможност на нарочения за изгонване шеф на НЗОК Станимир Михайлов, поставен там от ПШ-ДБ. И въпреки че последният оттегли своята оставка,

кламата на хазарта, а заради приеждането му на второ четене депутатите рещиха да проведат извънредно заседание във вторник, 30 април. Ако имаха време и желание, можеше скоростно да изберат нов председател на парламента, когото президентът Радев да назначи за служебен премиер на оскардения служебен премиер Димитър Главчев. Последният ще остане в историята с това, че за по-малко от две седмици смени трима министри на външните работи и един министър на земеделието, след което се само предложи за дипломат №1. Казват, че на света само в три държави имало такава съчетание на длъжностите: Фиджи, Самоа и Катар. Но в тях става въпрос за редовни, а не за служебни правителства. Обаче в Европа няма други като нас. Ако бяхме богати като Катар, можеше да си замълчим, но не сме. Дори напротив, най-бедни сме в ЕС, а може да сме по-бедни и от Фиджи и Самоа. Само по размера на корупцията и демографския упадък



Живко Коцев, бившият главен секретар на МВР, и Николина Ангелкова, която не можела да се разпознае на снимката!

ка, подадена на 1 декември 2023 г., беше отстранен, преди да му изтече мандатът, без да бъде допуснат да говори пред народните представители. НЗОК беше обезглавена!

НО ИМА ВЪЗМЕЗДИЕ, МАКАР И ЗАКЪСНЯЛО.

Миналата седмица, само ден преди депутатите да излязат предизборно във ваканция, НС остана без председател. Същия ден НС прие на първо четене закона за забрана на ре-

сме водещи: не само в Европа, а и в света като цяло. За сметка на това според бившия премиер Николай Денков, България била водеща относно помощта за Украйна. Нищо че икономиката ни страдала, важно било да страда икономиката на Русия. Истинска шопска логика от рода на: „Я не сакам на мене да ми е добре, сакам на Буте да му е зле!“ И след като профука близо девет месеца в опити да опитоми Борисов и Пеевски, злополучният ака-

демич тръгна из телевизионните студии да обяснява неонезаконното: как при толкова грешки и измами, все още се надява след изборите ПШ-ДБ да станат отново съпращаващи с останалите „евроатлантци“ и укрофили.

В Украйна по всичко личи, че

ВОЙНАТА ВЪРВИ КЪМ ПРИКЛЮЧВАНЕ

въпреки отпуснатите от Вашингтон нови 61 милиарда долара помощ. Днес президентът на Украйна вече иска не 5-7, а 25 ПВО-системи „Лейтнинг“, които да закриели цялото небе над Украйна. И това никак няма да помогне на Володимир Зеленски и компания, защото техният проблем не са оръжията, а липсата на хора, които да ги управляват и да гният в окопите. Затова на украинските консулства в чужбина е нареждано да издават документи на украински граждани от 18 до 60 години само ако решат да се върнат в Украйна. А полският министър на отбраната Владислав Косиняк-Камиш в интервю за тв канала „Polsat News“, каза: „Сънародниците ни са възмутени да видят млади украинци по кафенетата. Готови сме да ги върнем да защитят родината си. Полица отдавна предлагала да помогне на украинската страна в идентифицирането на онези, които са на възраст за военна служба и трябва да отидат в Украйна.“ („Критично“, 25.4.2024).

Както изтъква Тед Снайдер в коментара си „Какво няма да направят за Украйна 61 милиарда долара?“, публикуван в „The American Conservative“ (24.4.2024), тази помощ само ще удължи войната и украинската агония, без да реши главния проблем: липсата на желаещи да се бият. А Тъкър Карлсън отбелязва: „Фалиралите САЩ пращат пари на Украйна. Ще бъдат откраднати! В Украйна няма дори намек за демокрация. Срамно е Вашингтон да финансира държава, чието ръководство преследва християните.“ („Критично“, 24.4.2024).

На тези, които отричат корупцията на режима в Киев, ще напомня, че там беше обвинен и арестуван за корупция министърът на земеделието Микола Солски. Година порано по същата причина си отиде и министърът на отбраната Резников, който беше наследен от кримския татарин Рустем Умаров. Тъжно му става на човек за европейските и в частност за българските земеделци, които отчаяно се противопоставяха срещу безмитния внос на украинско зърно и други селскостопански изделия. И сега

От стр. 12

Ако имате насреща си зло и знаете за него, но не действате и директно го признавате, то вие сте престъпник.

За т. нар. ВЕИ. Енергията на вятъра и слънцето не може да бъде достатъчна. Ако не духа вятър и не грее слънце, значи няма да има и производство в развита държава като Германия, това е катастрофално.

Аз продължавам да се привързвам към дървото, което не искам да бъде отсечено. Всички ние трябва да се привържем към стари дървета, за да не могат тези луди „зелени“ да продължат да изсичат нашите гори.

Кой ще поеме отговорността за последствията от масовата миграция и масовата престъпност? Тази седмица беше публикувана полицейската статистика за престъпността. Не желая да влизам в подробности. Аз просто внимателно записах колко струва издръжката и натурализацията на тази маса неквалифицирани мигранти. Оказа се 6 трилиона (по-точно 5800 млрд.) евро. В едно от предишните си изказвания запитах министър Хабек (министър на икономиката, б. пр.) „Може ли да смята в трилиони?“ Един трилион има 12 нули! Полицейската статистика на престъпността след поканата на Г-жа Меркел е катастрофа, това е драма. Откриха границите и ги оставиха отворени.

Работила съм във Франкфурт. Това е провален град. Не ти се иска да слезаш от влака и да излизаш от гарата. Именно затова един английски вестник публикува предупреждението: „Хора, не пътувайте до Франкфурт! Там могат да ви се случат неща, които не искате да ви се случат.“

НЯМА ТАКАВА ДЪРЖАВА!

служебният премиер Главчев им обеща 300 млн. лв. „украински помощи“, а на миньорите от „Мини Марица“ предложи 250 млн. лв. Те на свой ред заявиха: „Доволен сме, но не сме щастливи.“

ЩО СЕ ОТНАША ДО АМЕРИКАНСКАТА ПОМОЩ ЗА ИЗРАЕЛ,

в знак на несъгласие с политиката на САЩ към Газа след 18 години работа във външното ведомство на 25 април подаде оставка говорителката на арабски в Държавния департамент Хала Рхаррит. За това не съобщиха нито една от „националните“ телевизии, които сутрин ни сервират реклами на лекарства „за простата и мъжка потен-

НОВАТА КАТАСТРОФА НА ГЕРМАНИЯ

чат неприятни неща.“ От 2015 г. в страната бяха изнасилени 7000 жени. Насилето е насочено главно срещу жени. Да, тези хора в правителството напълно дискредитираха ситуацията с безопасността в наша-



Алис Вайдел: Къде се загуби разузнаването, охраняващо удвоеното подаване на газ от Северен поток?

та страна.

Позволете ми да кажа още нещо за общата отговорност за разпадане на войната, водеща се в страната. От зам.-председателя на Бундестага г-н Екарт получих обвинение, че разпалвам война в обществото. Но спиралата на насилието ескалира. Това правителство ни поставя в положение, не отговарящо на изискванията за безопасност, тъй като Германия се явява главен доставчик на военна техника и финансова помощ за войната в Украйна, от която може да се разпали Трета световна война. Това е правителство на войната.

И когато слушам техните речи в Бундестага, си мисля как да забравя тези хора, произна-

сящи подобни агресивни речи, които така силно влошават нашия живот. Тяхното мислене е черно-бяло. Те съвсем предумишлено демонизират една страна и превъзвисят другата. Това не приляга на се-

няте ме, но ако зависеше лично от мене, смятам, че тази жена трябва да понесе отговорност за всичко, което говори. Нека тя да яхне една ракета „Тайрус“, да полети с нея към Украйна и да не бърза да се връща оттам. Моето хоби и страст са историята и историческата документална литература. Сега препрочитам Средновековието. В ръцете ми е книга, от която мога да направя извода, че историята се повтаря. Трябва да познаваме историята си за да можем да мислим с категории като исторически цикли независимо от използвания инструментариум. И се опасявам, че можем да се натъкнем на неща, чието контролиране няма да е по силите ни. Но от друга страна аз съм убедена, че AfD е единствената партия, която може да спре катастрофата, да каже „Stop!“. Защото механизмите от Средновековието са останали непроменени. Искам да ви покажа книгата „Принципи на военната пропаганда“ на британския автор Артур Посомби, написана по време на ПСВ и издадена през 1928 година.

ПРИНЦИПИ НА ЛЪЖАТА, ФАЛШИФИКАЦИЯТА И ПРОПАГАНДАТА. Те са изложени в 10 глави. Струва ми се, че ще ви се сторят познати, защото всичко това се случва и днес. Ние не искаме война. Лопите я започнаха първи. За войната е виновен само противникът. Лидерът на противника е

И ОПАСНА ПЕРСОНА

Мари-Агнес Шрак Цимерман (председател на Комисията по отбраната в германския парламент, б. пр.). Да се надяваме, че добрите хора ще живеят провала на своята партия (СДП) на изборите. Изви-

риозна политика. Германия трябва да бъде неутрален посредник в тази ужасна война. Тук приемам моята отговорност. Тези хора си играят с нашия живот. Нека се опитат да изпратят обратно на фронта намиращите се у нас украински емигранти. Нека самите те да отидат да служат там, нека, ако пожелаят, да изпратят децата си в Украйна.

Накрая няколко думи за една

ПРИНЦИПИ НА ЛЪЖАТА, ФАЛШИФИКАЦИЯТА И ПРОПАГАНДАТА.

Те са изложени в 10 глави. Струва ми се, че ще ви се сторят познати, защото всичко това се случва и днес. Ние не искаме война. Лопите я започнаха първи. За войната е виновен само противникът. Лидерът на противника е

същински дявол, душевно болен и продажен човек.

Ние се сражаваме за правото дело, а не за икономически интереси.

Врагът преднамерено извършва жестокости. Ако ние правим грешки, то те са случайни.

Врагът използва забранено оръжие.

Нашите загуби са незначителни, но тези на противника са огромни.

Нашето дело се подкрепя от художниците и интелектуалците.

Нашата мисия е свещена. Който се съмнява в нашата достоверност, е предател.

С това завършвам. Ние поемем задълженията на изправително заведение за Федерална република Германия. Ние искаме да управляваме и ще управляваме, защото искаме да спасим тази страна. Това е нашето твърдо убеждение.

Искрено ви благодарям!

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!



ГЛАВЕН РЕДАКТОР Минчо МИНЧЕВ РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ: Александър ГОЧЕВ

Проф. д-к. ил. н. Бончо АСЕНОВ акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ д-р инж. Марин БЕЛЮЕВ Проф. д-р Иво СТЕФАНОВ акад. Николай ХАЙТОВ ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: 1000 София ул. Пиротска №3 тел.: 02 985 23 07 тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА „Втора Зора“ ЕООД Печат „Нюзпринт“, София, ул. „Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА: Уникредит Булбанк IBAN BG43UNCR70001519963494 BIC UNCRBG5F

Примат се оригинал по стандарт 30 реда, 60 машинписни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.

Броят е приложен редакционно на 1.05. в 13 часа. Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 12 до 15 часа ISSN 1310-8492

Само за едно десетилетие реалностите в света станаха други. Еднополюсният свят отива в историята. От големи в миналото политически партии като айсберги от ледник се откъсват малки фракции, които на свой ред стават партии с достатъчно избиратели и с претенции за участие в управлението.

Преди 10 години професорът по икономика Бернд Люке (Хамбург) обединява вътрешната опозиция в ХДС в нова партия – **АЛТЕРНАТИВА ЗА ГЕРМАНИЯ**. Днес тя е трета сила в германския бундестаг. Лидерите Алис Вайдел и Тино Хрупала са десни популисти и сами се определят като „*полезни идиоти*“, т. е. като граждани, които са склонни да работят безкористно и по убеждения. Те виждат в руския модел – **единение на национални и авторитарни сили с църквата, контрапункт на деградацията от миграцията либерален Запад**. Те са против санкциите срещу Русия, против напускането на големите компании, за евтини енергоснабдителни, за работещи АЕЦ, за връщане на

собствената валута-марката, за прекратяване на участието във войната на Украйна.

Критиката им към правителството на световнофара (социалдемократи, зелени и либерали) е унищожителна. „*На управляващите не са необходими свободни граждани, казват те. Ако гражданинът е неудобен, той бива определян като крайно десен и даже като човек на Путин*“. AfD има реални шансове да стане втора политическа сила на предстоящите избори за Бундестаг на 26 септември т. г. А в провинциите на бившата ГДР даже първа. **Първата лястовица стана Тони Лохнер (40%) в Пирна, малък саксонски град на юг от Дрезден.**

Ето защо всяка поява на **38-годишната Алис Вайдел** се радва на множество симпатизанти, а бурните им аплодисменти на всяка нейна фраза са предсказание за очертаващия се успех на дясната Алтернатива за Германия.

„*Нова Зора*“ предлага на читателите си последната предизборна реч на Алис Вайдел на събрание в Баден Вюртемберг.

ЗОРА

СВЯТ НА ЖИВИ И МЪРТВИ



Андрей АНДРЕЕВ

Отшумява светът, изтънява като есенни ранни мъгли. Смут. Възходи. Падения. Слава. Сякаш никога не са били. От небето на мъртвите греє неразбран, ала чист хоризонт. Но защо ние - живи - живеем не по техния знак и закон? А забравата трупа и трупа над гробовете бурен и прах. И не знаем с какво да откупим своите много вини пред тях. Дали нещо природата сбърка, или Господ Бог в нещо сгреши, та и рай са създали, и пъкъл във човешките наши души? Но не чувам отникъде нищо, както всички живели преди. Светят само високи огнища между скръбни далечни звезди. Свят на живи и мъртви - измама или истина - с образ и глас... И се чува свистенето само на лъчи, устремени към нас.



НОВАТА КАТАСТРОФА НА ГЕРМАНИЯ

Драги приятели, Радвам се в това прекрасно време да съм отново сред вас, сред тези, които са решили да вземат участие в този граждански диалог.

При цялата сериозност на ситуацията ние не трябва да губим чувството си за хумор. Дължни сме да гледаме винаги напред.

Нашето искане и стимул е осъществяване на обрат в политиката към нуждите на населението в страната, което сега е извън ползването на установената политика.

Три четвърти от германците нямат доверие в политиката водена от правителството. И което е още по-лошо, те нямат доверие нито на политиката, нито на полицията,

нито на съда. А това са стълбовете на държавата. **69% се безпокоят за бъдещето на нашата страна. 73% смятат, че масовата миграция ще бъде решаващият въпрос на изборите. Само 8% са на мнение, че нашата страна е на прав път т.е. 92% от германските граждани твърдят обратното, че сме на лош път.**

Драги приятели, това са драматични числа. Те отразяват **тоталната загуба на доверие в елитите, в държавните институции. Гражданите не могат да останат спокойни с подобна статистика. Те престанаха да вярват на политиките, защото нито един от тях не поема отговорност за решенията си. Например, къде е отговорността за политиката спрямо**

COVID-19 кризата. Къде е отговорността за противоконституционно затваряне на хора за отказ от ваксинация? Кой ще отговаря за загубеното поколение от подрастващи, на които им беше забранено да играят на детски площадки и бяха задължени да носят маски. Няма отговорни. Ето защо в Бундестага е нужна алтернатива и това е AfD. Защото ние искаме да поемем отговорност и това безразсъдно поведение най-накрая да бъде прекратено.

Нека го кажем направо. ХДС е партията, която разруши страната. Тяхното тщеславие свежда отговорността им до гледане на пъповете си в Бундестага. Представете си! Легализиране на канабиса и безплатното му пушене за всеки.

Как могат да търпят това? Що за политика се прокарва тук?

ПРОБЛЕМЪТ С ОБРАЗОВАНИЕТО

Току-що разбрахме плачевното му състояние. А преди време Германия беше лидер в областта на образованието. Какво е обучението днес. Децата не умеят правилно да говорят, да смятат и да пишат. Те даже не изучават книжовен немски език в училище. Кулминацията през тази седмица е пренебрегване на правописните грешки, за да не влияят на крайната оценка. Някой да е поел отговорност? Но вместо това на децата, навършили 14 години, се разрешава 1 път годишно да избират своя пол.

Защо казвам всичко това? Защото това е резултат от безумна, съвсем погрешна политика, с която ние възнамеряваме да приключим. Децата ни израстват и вие не можете да направите нищо срещу този факт. Но държавата ги възпитава така, че те получават образование (особено тук в „зеления“ Баден-Вюртемберг), **което ги превръща в идиоти.**

Нека хвърлим поглед към отговорността за деиндустриализация на Германия. Кой носи отговорност за забраната за изгаряне, за напълно погрешната енергийна политика на страната? Германия се превърна в призрак на енергийна политика в очите на цял свят. Нито една развита страна не постъпва по този начин. Напускането на компаниите води до загуба

на стотици хиляди работни места. Резултатът от енергийния преход е гигантско, най-скъпо разрушаване на енергийната инфраструктура. Току-що ни разрешиха да отбележим 1 година от забраната за атомните електроцентрали. Вместо тях се пуснаха в действие десетина въглищни централи. Действително те са най-съвременни и модернизирани. Затова пък внасяме ток от атомни електроцентрали в чужбина. Това не е отговорна политика. Ето защо ние твърдим, че е необходима диверсификация на нашите енергийни предложения, а това води отново до използване на атомни електроцентрали.

АМИ ЕВТИНИЯТ ПРИРОДЕН ГАЗ?

Къде е разузнаването, охраняващо удвоеното подаване на газ от Северен поток? Къде се загуби то? Само безгръбначна страна и правителство могат да позволят жизненоважна енергийна структура да им бъде взривена под носа. При това различните интереси са очевидни. **Ние се нуждаем от газ, от етин природен газ.** Това не означава, че през цялото време природният газ е изгодна компенсация на енергийния преход, който така и не заработи. Индустриалната държава може да си позволява това.

Само ако вие сте съвсем глупав, не можете да осъзнаете това.

На стр. 11